

Arrest

nr. 115 439 van 10 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2012 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Op 11 april 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkenen duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat ze zich actief zouden hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving, dat ze zich intensief onder de Belgische bevolking hebben gemengd, dat ze in België een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben, dat betrokkenen geen gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat hun kleinkinderen in België naar school gaan, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienen te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.07.2011 met een beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden toegekend. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de asielprocedures - namelijk 3 maanden voor mijnheer en ongeveer 1 jaar en 7 maanden voor mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf. De procedure voor de Raad van State kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000) Momenteel is er een aanvraag 9ter om medische redenen hangende. De medische elementen zijn nog in onderzoek.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 (meer bepaald de criteria 1.2 en 1.7). We merken echter op dat deze instructie en criteria vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ook het feit dat de kleinkinderen van betrokkenen hier naar school gaan vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kleinkinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kleinkinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kleinkinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"Het eerste middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- én het vertrouwensbeginsel, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht, doordat ten onrechte wordt gesteld dat de integratie van verzoekers onmogelijk een grond kan vormen tot regularisatie om de loutere reden dat het normaal is dat verzoekers hun tijd in afwachting van de asielprocedure zo goed mogelijk trachten te benutten, terwijl deze redenering niet strookt met de filosofie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker. Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de ongegrondheidsbeslissing. In casu werd de regularisatieaanvraag van verzoekers gebaseerd op diverse elementen van integratie, waaronder bewijzen van duurzame lokale verankering (onder meer inburgeringscursus en kennis van de Nederlandse taal). Bevreemdend genoeg werd dit door verwerende partij niet aanvaard als grond tot regularisatie om de loutere reden dat het 'normaal is' dat men zijn tijd in afwachting van de asielprocedure zo goed mogelijk benut. Het is verzoekers onduidelijk waarom hun integratie, hetgeen werd ontwikkeld tijdens het wachten op beslissingen van een andere verblijfsprocedure, niet in aanmerking zou mogen worden genomen als grond voor regularisatie. Het al dan niet normaal zijn om in afwachting van de asielprocedure de tijd zo goed mogelijk te benutten, motiveert geenszins waarom met de integratie die tijdens deze periodes werd ontwikkeld, geen rekening zou mogen worden gehouden. Deze motivering is bovendien geenszins afdoende, te meer daar verzoekers tot op heden in de

ontvankelijkheidsfase zitten van hun medische regularisatieaanvraag en dus genoodzaakt zijn om te wachten op hun definitieve gegrondheidsbeslissing. De elementen van integratie tijdens deze periode werden door verwerende partij blijkbaar niet in overweging genomen, aangezien men louter insinueert dat de voorgebrachte elementen normaal zijn ten tijde van het wachten tijdens de asielprocedure. Dat ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel hierdoor geschonden zijn, nu door verwerende partij niet gemotiveerd wordt waarom de bewijzen van integratie die verzoekers ten tijde van de medische regularisatieprocedure gerealiseerd hebben en tot op heden nog steeds realiseren, niet in aanmerking worden genomen. Overigens moet nog worden opgemerkt dat reeds in het verleden is gebleken dat verwerende partij verblijfsregularisaties heeft toegestaan op grond van duurzame lokale verankering in combinatie met andere verblijfsprocedures. De loutere insinuatie van verwerende partij dat er geen rekening gehouden kan worden met tal van integratiebewijzen, omdat zulks een keuze betreft van verzoekers om een asiel- en medische regularisatieprocedure (art. 9ter Vw.) op te starten, is geenszins evenwichtig en zou er immers de facto op neerkomen dat verzoeker nooit op grond van een duurzame lokale verankering zou kunnen worden geregulariseerd, hetgeen in strijd is met de visie van artikel 9bis Vw. om personen in langdurige procedure en met afdoende integratiebewijzen een verblijfsmachtiging toe te kennen. Bovendien verliest verwerende partij uit het oog dat het geenszins de eigen keuze is van verzoekers om reeds sinds 06.02.2012 (ogenblik van de ontvankelijkheidsbeslissing), nog steeds te wachten op de gegrondheidsbeslissing in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. Het kan niet tegen verzoekers worden gebruikt dat zij zich verder integreren in afwachting van de definitieve beslissing omtrent hun aanvraag tot verblijf om medische redenen. Verwerende partij had weldegelijk rekening moeten houden met de talrijke elementen van integratie die een duurzame lokale verankering in de Belgische samenleving aantonen, en kon niet zonder miskenning van de in het middel opgeworpen beginselen, voorhouden dat zulks geen grond tot regularisatie is, nu deze mogelijkheid in het verleden aanvaard werd door verwerende partij (zie onder meer in de instructie van 19.07.2009) als humanitaire situatie. De vernietiging van deze instructie door de Raad van State hield uiteraard geenszins in dat de (openbaar gemaakte) visie van verwerende partij (zie punt 1.2 instructie van 19.07.2009) werd vernietigd. Het wordt dan ook niet redelijk verantwoord waarom het doorlopen van andere verblijfsprocedure (zoals asiel en medische regularisatieaanvraag) in samenhang met de bewijzen van duurzame lokale verankering niet (meer) als grond voor regularisatie zou kunnen worden aanvaard. Door thans het tegendeel voor te houden, is er sprake van een grove schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien vormt deze motivering van verwerende partij ook een miskenning van het vertrouwensbeginsel, nu verzoekers hun aanvraag indienden op grond van de duurzame lokale verankering in samenhang met langdurige procedures en er zich aldus op mocht vertrouwen dat zulks weldegelijk als grond voor regularisatie in overweging zou worden aangenomen. Verzoeker erkent dat de overheid een discretionaire bevoegdheid heeft, doch dit neemt niet weg dat elke rechtsonderhorige van de overheid erop mag vertrouwen dat een opgewekte gerechtvaardigde verwachting wordt ingelost. Voor de vertrouwensleer: zie Cass. 10.06.1988, A.C. 1987-88, 1313; Cass. 27.03.1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 13.02.1997, R.W. 1997-98, 400; Cass. 03.11.2000, A.C. 2000-2001, 1710; Cass. 03.06.2002, R.W. 2003-2004, 1062; Cass. 29.11.2004, Raad van State 22.03.2004, 129.541, Raad van State 09.09.2008, 186.134. Zie ook M. Storme e.a. 'Vertrouwensbeginsel en rechtszekerheid' en P. Popelier, 'De toepassing van het rechtszekerheid - en vertrouwensbeginsel en de aansprakelijkheid van de overheid voor foutieve informatie', AJT1998-99, 350 nr 1). Aangezien verwerende partij steeds gepropageerd heeft dat humanitaire situaties waarbij er sprake is van duurzame lokale verankering in aanmerking kunnen komen tot regularisatie, vormt huidige visie van verwerende partij een totale ommakeer. De redenering van verwerende partij druist dan ook sowieso lijnrecht in tegen de klassieke criteria die van belang zijn om geregulariseerd te kunnen worden, namelijk werkwillegheid, het kennen van één der landstalen en een sociaal netwerk hebben uitgebouwd. Indien deze criteria niet meer zouden worden gehanteerd is het voor de regularisatie aanvragende vreemdeling niet meer duidelijk op welke grond hij wel nog geregulariseerd zou kunnen worden. Door plotseling te stellen dat met de integratie (duurzame lokale verankering) van verzoeker geen rekening wordt gehouden, wordt zijn gerechtvaardigde verwachting grovelijk geschonden."

2.1.2. Verzoekers betogen dat hun regularisatieaanvraag gebaseerd werd op diverse elementen van integratie, waaronder bewijzen van inburgering. Het is hen niet duidelijk waarom de tijdens de duurtijd van andere procedures opgebouwde integratie, geen grond zou kunnen vormen voor regularisatie. Verwijzend naar de instructie van 19 juli 2009 stellen verzoekers dat een langdurig verblijf in combinatie met de bewijzen van duurzame lokale verankering steeds als afdoende grond voor regularisatie werd aanvaard.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing is deze van 11 april 2013 die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 21 maart 2012 ontvankelijk, doch ongegrond verklaart.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 een "instructie" opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Die "instructie" van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat die *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

De Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr.

215.571; RvS 6 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat het betoog van verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde middel, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Geen enkel rechtsbeginsel laat toe een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Derhalve kan uit die vernietigde instructie bezwaarlijk een 'visie' worden gedestilleerd die de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten hanteren bij toekomstige aanvragen om machtiging tot verblijf. Elk geval dient individueel beoordeeld te worden, net omdat de wet niet voorziet in bindende criteria.

Van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden verschaft - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - omtrent de reden waarom ze besluit tot het niet toekennen van een machtiging tot verblijf zou erop neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584). De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden waarbinnen de regularisatie dient te worden toegekend. De gemachtigde heeft bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid (RvS 15 februari 2007, nr. 167.847).

Er kan niet worden ingezien hoe een instructie van 19 juli 2009, die net werd vernietigd omdat de bestuurlijke overheid voorwaarden toevoegde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van aard zou zijn *"de visie van art. 9bis Vreemdelingenwet"* te verduidelijken.

Verzoekers laten na aan te tonen dat zij zich in gelijkaardige omstandigheden bevinden als andere vreemdelingen die werden geregulariseerd, zodat de verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel grondslag mist.

Waar verzoekers betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hun integratie tijdens tijdelijke verblijfsprocedures zou moeten aanvaarden als grond tot regularisatie, omdat dit de "visie" zou zijn van artikel 9bis, kan enkel worden vastgesteld dat uit artikel 9bis niet blijkt welke omstandigheden wél en welke omstandigheden niet volstaan voor een regularisatie. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder, gelet op het feit dat verzoekers pas in 2010 in België zijn toegekomen, te stellen: *"Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten"*.

De gemachtigde van de staatssecretaris geeft in de bestreden beslissing aan welke elementen werden aangehaald in de aanvraag, zodat verzoekers niet kunnen voorhouden dat deze elementen niet zouden zijn besproken, of dat de gemachtigde zich zou hebben gebaseerd op een onvolledige feitenvinding. Zo vermeldt de gemachtigde onder meer uitdrukkelijk het gegeven dat verzoekers een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend, zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden in de kritiek dat geen rekening werd gehouden met hun lopende procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de bestreden beslissing, vormt geen grond voor vernietiging.

Waar verzoekers betogen dat de gemachtigde artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft miskend door te stellen dat integratie opgebouwd tijdens tijdelijke verblijfsprocedures geen grond voor regularisatie vormt, laat de Raad gelden dat zulks niet blijkt uit de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft nergens gesteld dat integratie opgebouwd tijdens een tijdelijke verblijfsprocedure nooit een grond voor regularisatie zou vormen. De gemachtigde heeft wel geoordeeld dat *in casu* de ingeroepen elementen "onvoldoende" zijn om de regularisatie te wettigen.

In de mate dat verzoekers betogen dat de door hen ingeroepen elementen van integratie wél volstaan als regularisatie, en dat geen rekening zou mogen worden gehouden met de omstandigheden waarin deze integratie werd opgebouwd, laat de Raad gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

dergelijke beoordeling niet vermogen te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake immers een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekers aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494).

Verzoekers hebben nooit een wettig verblijf genoten in België. Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Beide asielprocedures werden negatief afgesloten.

De verwijzing naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het begrip "langdurige procedure" en "lokale verankering" en de voorgehouden visie van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van aanvragen om machtiging tot verblijf, is niet dienstig.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestuur uitgegaan is van een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing geen uitspraak doet omtrent de gevolgen van een weigeringsbeslissing in het licht van artikel 8 EVRM. Het moet worden vastgesteld dat verwerende partij niks heeft gesteld in de bestreden beslissing omtrent de gevolgen van een weigeringsbeslissing in het licht van artikel 8 EVRM. In casu schreven verzoekers in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 21.03.2012 nochtans het volgende: 'De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M.' Dat verwerende partij bij het nemen haar beslissing dan ook rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan. Uit de stukken en het verzoekschrift blijkt nochtans dat verzoekers een sociaal welzijn in ons land hebben opgebouwd en het weigeren van een verblijfsmachtiging een schending van artikel 8 EVRM kan betekenen. Het begrip "privéleven" omvat immers conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat ook door de Raad van State hieromtrent reeds zeer pertinent werd gesteld: "de eerste paragraaf van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven: dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt, dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen: dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft;" (RvS nr. 101.547 van 6 december 2001). Uit de rechtspraak van het E.H.R.M. blijkt overigens nog dat deze relaties geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereisen en zelfs van zakelijke aard kunnen zijn. In navolging van de rechtspraak van het E.H.R.M. vallen zelfs sociale contacten onder het toepassingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. (zie immers E.H.R.M. 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M. 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M. 7 augustus 1996, Chorfi t. België; E.H.R.M. 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland). Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé-

en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Zie ook: Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392: 'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M. Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven. De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend. Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.' Door zulks niet te doen, heeft verwerende partij dan ook duidelijk de materiële motiveringsplicht en artikel 8 E.V.R.M. miskend. Een vernietiging van de bestreden beslissing, is dan ook op zijn plaats.'

2.2.2. Verzoekers betogen een sociaal welzijn te hebben uitgebouwd op het Belgisch grondgebied. Verzoekers betogen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening had moeten houden met de door hen in hun aanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad laat gelden dat verzoekers hun kritiek feitelijke grondslag mist. Immers hebben verzoekers zich in hun aanvraag niet beroepen op artikel 8 van het EVRM ter staving van de gegrondheid van hun aanvraag. Zij hebben dit artikel enkel ingeroepen als buitengewone omstandigheid, ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris er in de bestreden beslissing die de gegrondheidsfase betreft, niet afzonderlijk over diende te motiveren. Van enige onzorgvuldigheid of onredelijkheid is geen sprake.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Zelfs indien verzoekers zouden kunnen bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Uit niets concreets blijkt dat verzoekers hinderpalen zouden ondervinden bij het leiden van het privéleven in het land van herkomst. Door louter op algemene wijze te poneren dat zij duurzame banden hebben ontwikkeld met België, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet elders kunnen uitbouwen.

De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet te motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM, aangezien de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Bovendien volstaat het inroepen van elementen van integratie ook niet als bewijs van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM, zeker nu de bestreden ongegrondheidsbeslissing werd genomen ten aanzien van alle leden van het gezin van verzoekers. De gewone sociale relaties waar verzoekers op doelen vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC